

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Oboer/15/2021
Identifikačné číslo spisu:	7109216810
Dátum vydania rozhodnutia:	30.11.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:7109216810.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beaty Miničovej a členiek JUDr. Ivany Izakovičovej a Mgr. Sone Pekarčíkovej v exekučnej veci oprávneného: CASH+, s. r. o., so sídlom Moldavská 8, 040 01 Košice, IČO: 36 175 951, zastúpeného JUDr. Jurajom Špirkom, advokátom, so sídlom Nerudova 6, 040 01 Košice, proti povinným: 1/ F. S. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XX, XXX XX H., 2/ F. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XX, XXX XX H., o vymożenie 17.826,36 Eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Košice I, pod sp. zn. 17Er/1431/2009, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 14. júla 2020, č. k. 16CoE/96/2019-206, takto

rozhodol:

I. Dovolanie oprávneného o d m i e t a.

II. Povinným 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) uznesením zo dňa 4. septembra 2018, č. k. 17Er/1431/2009-100, exekúciu v zmysle ust. § 57 ods. 1 písm. m/ Exekučného poriadku zastavil, ktoré uznesenie na základe odvolania oprávneného Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 27. februára 2019, č. k. 16CoE/247/2018-137, zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Následne súd prvej inštancie uznesením zo dňa 18. júla 2019, č. k. 17Er/1431/2009-151, exekúciu zastavil s tým, že o trovách rozhodne súd samostatným uznesením.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie vychádzal zo skutočnosti, že podkladom na vykonanie exekúcie bolo rozhodnutie - zmenkový platobný rozkaz Okresného súdu Bratislava V zo dňa 30. júla 2007, č. k. 3Zm/166/2007-29, ktorý bol vydaný v konaní, kde sa uplatňoval nárok zo zmenky. Na základe skutkových zistení dospel súd prvej inštancie k právnomu záveru, že posudzovaný právny vzťah účastníkov konania založený Zmluvou o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 13. júla 2005 (ďalej len „zmluva o úvere“), je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou (na ktorý sa vzťahujú zároveň ustanovenia zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení, pri zohľadnení, že zmluva o úvere je ako typová zmluva upravená v Obchodnom zákonníku). Zo zmluvy o úvere bolo súdu prvej inštancie zrejmé, že ju uzatvorila Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., IČO: 31 335 004 (ďalej len

„PSS“), ktorá bola v postavení podnikateľa a zároveň dodávateľa podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Inými slovami, PSS predstavovala podľa názoru súdu prvej inštancie osobu, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, poskytovala služby v rámci svojej podnikateľskej činnosti. V prospech tohto záveru súd prvej inštancie poukázal na výpis z Obchodného registra, kde bol pri obchodnom mene veriteľa uvedený predmet podnikania (činnosti) prijímanie vkladov od stavebných sporiteľov, poskytovanie úverov stavebným sporiteľom /stavebný úver/ a ďalšie činnosti, ktoré ustanovuje v § 2 zákon o stavebnom sporení. Vzhľadom na uvedené mal súd prvej inštancie za to, že PSS ako veriteľ uzatvárala opakovane takéto formulárové zmluvy (adhézne zmluvy, o určitom rovnakom predmete plnenia štandardne a opakovane) s veľkým počtom zákazníkov s tým, že spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Súd prvej inštancie preto odvodil, že pri účele uzatvorenia zmluvy o úvere s veriteľom bol dlžník v postavení spotrebiteľa, ktorý pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, úver požadoval ako fyzická osoba, nepodnikateľ, na súkromné účely. V tejto súvislosti súd prvej inštancie uviedol, že ochrana spotrebiteľa bola do vnútroštátneho práva premietnutá okrem zákona o ochrane spotrebiteľa aj do ustanovení § 53 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka, a to zákonom č. 150/2004 Z. z.. Pri formovaní záveru o spotrebiteľskom charaktere zmluvy o úvere súd prvej inštancie vychádzal aj z dôvodovej správy k zákonu č. 150/2004 Z. z., podľa ktorej: „Spotrebiteľské zmluvy, ktoré možno nazvať aj typové, či adhézne sú zmluvy, ktoré o určitom rovnakom predmete plnenia štandardne a opakovane uzatvárajú dodávatelia s veľkým počtom zákazníkov s tým, že dodávateľ ako navrhovateľ (oferent) zmluvy vopred v návrhu stanovuje obsah týchto zmlúv, a stanovuje aj podmienky jej realizácie. Návrh zmlúv býva veľmi často predtlačený na formulároch s tým, že fyzická osoba - spotrebiteľ nemá možnosť dosiahnuť zmenu v návrhu zmluvy, nemôže vyjednávať a môže tento návrh buď prijať alebo neprijať a zmluvu neuzavrieť“. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie uzavrel, že zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania bol založený spotrebiteľskou zmluvou.

3. S prihliadnutím na záver o existencii spotrebiteľského právneho vzťahu medzi účastníkmi konania, súd prvej inštancie považoval za potrebné skúmať, či je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa ust. § 57 ods. 1 písm. m/ Exekučného poriadku, pričom súd prvej inštancie bral do úvahy domnienku, že v konaniach podľa § 243f ods. 1 Exekučného poriadku, ak sa nepreukáže opak, platí, že dôvody na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m/ Exekučného poriadku sú dané.

4. Zmluvné dojednanie týkajúce sa poplatku za spracovanie medziúveru súd prvej inštancie posúdil ako neplatné zmluvné dojednanie s tým, že bol dojednaný v rozpore s požiadavkou dobrých mravov na ujmu spotrebiteľa, nakoľko poplatku chýba hospodárska ekvivalencia vo vzťahu veriteľ a dlžník. Veriteľ, resp. oprávnený v konaní nepreukázal a súdu prvej inštancie to nebolo zrejmé ani zo zmluvy o úvere, za aké konkrétne poskytnuté služby má dlžník poplatok platiť. Spracovanie medziúveru považoval súd prvej inštancie za ponuku veriteľa (za akých podmienok je veriteľ ochotný poskytnúť úver spotrebiteľovi) a až jej akceptáciou dlžníkom vznikol zmluvný vzťah. Zmluvné dojednanie o predmetnom poplatku bolo podľa názoru súdu prvej inštancie v zmluve o úvere bez vymedzenia akýchkoľvek práv a povinností, nebola zrejmá jeho funkcia, bolo dojednaním neurčitým a nezrozumiteľným. K poplatku súd prvej inštancie zdôraznil, že sa jednalo len o administratívnu činnosť veriteľa, ktorá súvisela s jeho predmetom podnikania a charakterom uvedeného zmluvného záväzku, slúžil veriteľovi len na úhradu jeho administratívy, pričom za uplatnenú protihodnotu nebola spotrebiteľovi poskytovaná žiadna služba, resp. benefit.

5. Ako ďalšie zmluvné dojednanie, ktoré súd prvej inštancie vyhodnotil ako spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, bolo uplatnenie poplatku za zmenku vo výške 16,60 Eur, ktorý súd prvej inštancie rovnako posúdil ako v rozpore s dobrými mravmi. Nakoľko zmenku nevystavil veriteľ, ale dlžník, vystavením zmenky dodávateľ neposkytol spotrebiteľovi žiadnu službu, naopak, vystavením zmenky poskytol spotrebiteľ veriteľovi zabezpečenie jeho pohľadávky. Dojednanie poplatku za neexistujúcu službu súd prvej inštancie vyhodnotil rovnako ako priečiace sa dobrým mravom a s poukazom na ust. § 39 Občianskeho zákonníka za dojednanie neplatné.

6. Poplatok za vedenie účtu mimoriadneho medziúveru, resp. poplatok za správu úveru, rovnako súd prvej inštancie nemal za individuálne dojednaný, ale len jednostranne určený veriteľom. V tejto súvislosti súd prvej inštancie uviedol, že pre spotrebiteľa je vždy neprijateľné spočítavanie akýchkoľvek úkonov

a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované a vykonávané vo vlastnom záujme dodávateľa. Uvedené sa týka podľa súdu prvej inštancie aj poplatku za správu úveru - vedenie účtu. Tým, že veriteľ poskytol dlžníkovi úver, bolo len v jeho kompetencii, ako sa rozhodne predmetný úver spravovať, za neprípustné považoval súd prvej inštancie, aby náklady s takouto činnosťou znášal spotrebiteľ, keď navyše mu nie je poskytované žiadne protiplnenie.

7. Na základe uvedeného súd prvej inštancie skonštatoval, že uvedené zmluvné podmienky sú neprijateľné. Medzi neprijateľné podmienky zmluvy o úvere súd prvej inštancie zaradil aj dojednanie obsiahnuté v čl. VII. bod 6 zmluvy o úvere, podľa ktorého odstúpením od zmluvy nezaniká ani právo veriteľa požadovať zmluvne dohodnuté úroky až do zaplatenia celej pohľadávky, pretože znevýhodňuje dlžníka a je v rozpore s ust. § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

8. Ďalším neprijateľným dojednaním bolo podľa názoru súdu prvej inštancie ustanovenie čl. VII. bod 8, podľa ktorého po odstúpení od zmluvy o úvere veriteľ má právo účtovať si pri medziúvere 5% p. a. úrok z omeškania nad dohodnutú úrokovú sadzbu z celého zostatku dlhu a ustanovenie čl. VII. bod 10 zmluvy o úvere, podľa ktorého sa v prípade odstúpenia od zmluvy splatná istina, nezaplatené úroky a poplatky zúčtujú do jednej sumy, ktorá sa ďalej úročí v súlade s bodom 8 čl. VII. tejto zmluvy. Všetky vyššie uvedené neprijateľné podmienky zmluvy o úvere súd prvej inštancie uzavrel ako neplatné, a to v zmysle § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka.

9. V závere súd prvej inštancie uviedol, že v konaní mal za preukázané, že exekúcia bola vykonávaná na podklade rozhodnutia vydaného v konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky a zmenkový súd vo veci samej rozhodol len na podklade tvrdení oprávneného v návrhu na vydanie zmenkového platobného rozkazu, a to výlučne na podklade originálu predloženej zmenky. Keďže zmenkový súd vôbec neskúmal spotrebiteľskú zmluvu plnenie z ktorej bolo zabezpečené predloženou zmenkou, súd prvej inštancie mal za nepochybné, že v základnom konaní nebolo prihladené na neprijateľné zmluvné podmienky, prípadne na obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky a na rozpor s dobrými mravmi alebo zákonom. Súd prvej inštancie zhrnul, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihladené na podmienky uvedené v ust. § 57 ods. 1 písm. m/ Exekučného poriadku, preto súd prvej inštancie exekúciu podľa ust. § 57 ods. 1 písm. m/ s poukazom na § 243f Exekučného poriadku zastavil.

10. Na odvolanie oprávneného proti výroku I. uznesenia súdu prvej inštancie Krajský súd v Košiciach, ako odvolací súd, uznesením zo dňa 14. júla 2020, č. k. 16CoE/96/2019-206, uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku o zastavení exekúcie potvrdil.

11. Odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdiť, preto v podrobnostiach poukázal na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p.

12. Na doplnenie odvolací súd uviedol, že právny vzťah medzi právnym predchodcom oprávneného (SPP) a povinných vznikol na základe spotrebiteľskej zmluvy. Súd prvej inštancie preto podľa odvolacieho súdu správne uviedol, že zmluvu o úvere, ktorú uzatvoril právny predchodca oprávneného (SPP) s povinnými, je potrebné posudzovať podľa ustanovení o spotrebiteľskom práve. Exekučným titulom, na podklade ktorého bola vykonávaná exekúcia je zmenkový platobný rozkaz, t. j. rozhodnutie bolo vydané v konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky. Z pripojeného spisu Okresného súdu Bratislava V vedeného pod č. k.: 3Zm/166/07 odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie zistil, že zmenkový súd sa nezaoberal obsahom spotrebiteľskej zmluvy, v súvislosti s ktorou vznikol vymáhaný nárok, pretože túto nemal pri rozhodovaní k dispozícii, rozhodoval výlučne na základe tvrdenia oprávneného a predloženého originálu zmenky. Vzhľadom na skutočnosť, že zmenkový súd vôbec neskúmal spotrebiteľskú zmluvu, z ktorej plnenie bolo zabezpečené predloženou zmenkou, bolo aj pre odvolací súd nepochybné, že v základnom konaní nebolo prihladené na prípadné neprijateľné podmienky, obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, prípadne rozpor s dobrými mravmi alebo zákonom. Nakoľko z dôkazov predložených oprávneným, ani z pripojeného spisu nevyplývalo, že by sa zmenkový súd zaoberal spotrebiteľským charakterom právneho vzťahu účastníkov konania, a že by prihliadal na okolnosti uvedené v ustanovení § 57 ods. 1 písm. m/ bod prvý až tretí Exekučného poriadku, odvolací súd sa so závermi súdu prvej inštancie plne stotožnil.

13. Odvolací súd na podporu poukázal na spoločné stanovisko občianskoprávneho kolégia a obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, uverejnené v Zbierke stanovísk

Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2015 pod por. č. 93, z ktorého vyplýva, že ak žalobca ako dôkaz osvedčenia uplatneného nároku doloží zmenku, platí bez ohľadu na povahu procesného nástroja, ktorý žalobca použil, že pokiaľ z akýchkoľvek okolností prejednávanej veci vyplynie konajúcemu súdu súvislosť s nekalou povahou, či neprípustnosťou uplatneného nároku, je tento ex offo povinný zabezpečiť prieskum nároku v intenciách možnej absolútnej neplatnosti úkonu, v ktorom má nárok základ. Ak je vystaviteľom zmenky spotrebiteľ, je možné túto skúmať až po úroveň dohody o vyplňovacom práve, aplikujúc právnu úpravu platnú a účinnú v čase, kedy bola zmenka vystavená.

14. V závere odvolací súd zhrnul, že oprávnený nepreukázal neexistenciu dôvodu na zastavenie exekúcie podľa §57 ods. 1 písm. m/ Exekučného poriadku (s poukazom na § 243f ods. 4 Exekučného poriadku), pričom tento nedostatok neodstránil ani v odvolacom konaní, a preto odvolací súd vychádzajúc z prezumpcie, že dôvod na zastavenie exekúcie je daný (§ 243f ods. 6 Exekučného poriadku), uznesenie súdu prvej inštancie v I. výroku o zastavení exekúcie ako vecne správne podľa ustanovenia § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil v celom rozsahu.

15. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený (ďalej aj ako „dovolateľ“) prostredníctvom svojho právneho zástupcu dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

16. Dovolateľ sa nestotožnil so závermi odvolacieho súdu a skonštatoval, že podľa právnej úpravy účinnej do 31.12.2007 nemôže byť úverová zmluva považovaná za spotrebiteľskú zmluvu. V tejto súvislosti dovolateľ upriamil pozornosť na ust. § 1 ods. 2 písm. a/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého znenia účinného do 30.06.2006 sa tento zákon nevzťahoval na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu. Vzhľadom na uvedené dovolateľ trval na tom, že nie je možné zmluvu o úvere považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. Podľa dovolateľa súd pri posudzovaní naplnenia dôvodov na zastavenie exekúcie neaplikoval všeobecne záväzné právne predpisy platné a účinné v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, vystavenia zmenky, resp. v čase vydania zmenkového platobného rozkazu, čím vec nesprávne právne posúdil. S poukazom na ust. § 879j zákona č. 258/2001 Z. z. a na vznik nároku oprávneného (resp. jeho právneho predchodcu) do 31. decembra 2007, dovolateľ mal za to, že bolo potrebné aplikovať ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1. januára 2008. Z vyššie uvedených dôvodov považoval dovolateľ posúdenie zmluvy o úvere súdom prvej inštancie za nesprávne.

17. V rámci podaného dovolania dovolateľ odôvodňoval prípustnosť dovolania poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 27. júna 2017, sp. zn. 3Oboer/5/2017 a uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. septembra 2017, sp. zn. 3Oboer/1/2017. Otázku zásadného právneho významu dovolateľ formuloval tak, že: „Či možno zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere z roku 2004 (ďalej len „úverová zmluva“ v príslušnom gramatickom tvare) uzavretú medzi právnym predchodcom dovolateľa a povinnými 1/ a 2/ považovať za spotrebiteľskú zmluvu, keď sa ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ust. § 1 ods. 2 písm. a/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch na predmetnú zmluvu nevzťahujú“. Dovolateľ ďalej uviedol, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní neprihliadol na skutočnosť, že zmluva o úvere predložená oprávneným je podľa svojho obsahu zmluvou uvedenou v ust. § 1 ods. 2 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch, čím rovnako vec nesprávne právne posúdil.

18. Argumentácia dovolateľa obsahovala aj odkaz na nález Ústavného súdu SR, zo dňa 20. februára 2020, č. k. II. ÚS/299/2019-44, z ktorého vyplýva, že „ustanovenie § 57 ods. 1 písm. m/ Exekučného poriadku nie je možné vykladať mechanicky tak, že pokiaľ vo veci konajúci súd identifikoval neprijateľnú podmienku, tak automaticky zastaví exekúciu v celom rozsahu, pretože pokiaľ neprijateľnú podmienku je možné kvantifikovať, t. j. oddeliť od ostatných nárokov zo zmenky, uplatňovaných na základe exekučného titulu v exekúcii, je potrebné v záujme spravodlivého posúdenia veci nepripustiť exekúciu len tej časti nároku uplatneného zo zmenky, ktorá má svoj pôvod (základ) v neprijateľnej zmluvnej podmienke. Typicky tomu tak bude pri zmluvných podmienkach, ktoré zakladajú povinnosť platiť určitý poplatok, úrok, sankciu a pod“.

19. Okrem iného dovolateľ namietol, že sa odvolací súd nijakým spôsobom nevysporiadal s podstatnými

vecnými argumentami oprávneného, čím porušil jeho právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, a teda aj právo oprávneného na súdnu ochranu a spravodlivý proces. Na základe uvedeného považoval dovolateľ napadnuté rozhodnutia odvolacieho súdu za arbitrárne.

20. Dovolateľ zotrval na tom, že exekučný súd musí vyhodnotiť, v akej miere je s ohľadom na zistené konkrétne neprijateľné podmienky uplatnený nárok zo zmenky primeraný a len nad tento rámec vymożenie nároku nepripustiť a exekúciu zastaviť. Inými slovami, ak aj exekučný súd zistil, že došlo k uplatneniu neprijateľnej podmienky v rámci uplatnenia nárokov zo zmenky, tak exekučný súd mal podľa názoru dovolateľa zastaviť exekúciu len v tej časti uplatneného nároku, v ktorej došlo k navýšeniu nároku v dôsledku uplatnenia takejto neprijateľnej podmienky, teda mal exekúciu zastaviť len v tej časti, a nie v celku (judikatúra Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Oboer/10/2017, sp. zn. 2ECdo/8/2017, sp. zn. 3Oboer/5/2017, sp. zn. 3Oboer/1/2017).

21. Na základe vyššie uvedeného dovolateľ navrhol dovolaciemu súdu, aby napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

22. Povinní 1/ a 2/ sa k podanému dovolaniu oprávneného nevyjadrili.

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [(ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas oprávnený v súlade s ust. § 429 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C.s.p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie oprávneného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

24. Dovolací súd uvádza, že novelou Exekučného poriadku vykonanou zákonom č. 2/2017 Z. z., nadobudlo dňa 1. apríla 2017 účinnosť ustanovenie § 202 ods. 4 Exekučného poriadku, podľa ktorého dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní, nie je prípustné. Dovolací súd dodáva, že zákon č. 2/2017 Z. z. síce k úpravám účinným od 1. apríla 2017, v prechodnom ustanovení § 243h ods. 1 veta prvá stanovil, že ak v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017, sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017, no vo vzťahu ku konaniam o opravných prostriedkoch, teda ani k dovolaciemu konaniu, neurčil žiadne pravidlo.

25. V preskúmvanej veci bolo dovolacie konanie začaté podaním dovolania elektronicky dňa 19. augusta 2020 (potvrdenie o odoslaní podania - č.l. 230 spisu), doručeným na súd prvej inštancie dňa 19. augusta 2020 (doručenka - č.l. 231 spisu), teda za účinnosti novej právnej úpravy. Prípustnosť dovolania oprávneného, preto nie je daná. Vzhľadom na povinnosť ústavne konformného výkladu pri riešení tejto otázky, a teda vzhľadom na rešpektovanie ústavných princípov dôvery v platné právo a legitímneho očakávania, ako aj dôvery v správnosť aktov orgánov verejnej moci, vrátane v nich obsiahnutého poučenia o možnosti opravných prostriedkov, považoval dovolací súd za správne, aby sa prípustnosť dovolania posudzovala podľa právnej úpravy platnej v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

26. Dovolaním napadnuté rozhodnutie bolo vydané dňa 14. júla 2020, to znamená už za účinnosti novej právnej úpravy. Pokiaľ teda prechodné ustanovenie Exekučného poriadku neurčilo vo vzťahu k dovolaciemu konaniu žiadne pravidlo a dovolanie (ako i ním napadnuté rozhodnutie krajského súdu) bolo podané už za účinnosti novelizovanej právnej úpravy, je potrebné vychádzať z princípu okamžitej aplikability procesných noriem. K uvedenému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutiach sp. zn. 3ECdo/16/2017, 3ECdo/26/2017, 3ECdo/27/2017, 4ECdo/23/2017, 5ECdo/10/2017, 7ECdo/3/2017, 8ECdo/17/2017, 5ECdo/2/2018, ktorý záver vyhodnotil ako ústavne konformný aj Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v uzneseniach sp. zn. II. ÚS 185/2018, III. ÚS 276/2018, I. ÚS 281/2018 a náleze I. ÚS 259/2018.

27. Z hľadiska prípustnosti dovolania bolo preto na predmetné dovolacie konanie potrebné aplikovať právnu úpravu Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017, ktorá prípustnosť dovolania proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní vylúčila. Dovolanie oprávneného proti uzneseniu, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie v časti výroku I. o zastavení exekúcie, je bez ďalšieho neprípustné.

28. Vo vzťahu k argumentácii dovolateľa ohľadom prípustnosti dovolania konštatovanej v uznesení Najvyššieho súdu SR zo dňa 27. júna 2017, sp. zn. 3Oboer/5/2017 a uznesení Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. septembra 2017, sp. zn. 3Oboer/1/2017, dovolací súd zdôrazňuje, že tieto rozhodnutia nemožno

aplikovať na daný prípad, pretože v uvedených konaniach boli dovolaním napadnuté rozhodnutia odvolacích súdov vydané ešte pred účinnosťou novely Exekučného poriadku, tzn. pred 01.04.2017.

29. Na doplnenie dovolací súd považoval za potrebné poukázať na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 22. septembra 2020, č. k. III. ÚS 349/2020-25, z ktorého vyplýva, že ústavný súd vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti opakovane dospel k právnomu záveru o neprípustnosti dovolania v exekučných veciach za obdobných skutkových a právnych okolností, ako to je práve v posudzovanej veci, čo preukazujú viaceré jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 74/2019, II. ÚS 185/2018, I. ÚS 281/2018, III. ÚS 276/2018, III. ÚS 177/2018, III. ÚS 311/2020). V rámci uvedeného rozhodnutia Ústavný súd SR poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 27. septembra 2017, sp. zn. 6ECdo/15/2017, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 2/2018, v ktorom bola zodpovedaná otázka prípustnosti dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci podľa ust. § 421 ods. 2 C.s.p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým do 31. marca 2017 rozhodol o odvolaní proti uzneseniu exekučného súdu o zastavení exekúcie v zmysle ust. § 57 ods. 1 písm. m/ Exekučného poriadku tak, že prípustnosť dovolania je vylúčená.

30. Dovolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi dovolania, so zreteľom na vyššie uvedené, dovolanie oprávneného podľa ust. § 447 písm. c/ C.s.p. ako neprípustné odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

31. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 453 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C.s.p.

32. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok